

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 Oslo

Oslo 8.1.2010

Unios høringsvar NOU 2009:16 Globale miljøutfordringer - norsk politikk

Unio viser til Finansdepartementets oversendelse av NOU 2009 : 16 Globale miljøutfordringer - norsk politikk til høring den 19.09.09.

Unio mener det er en svakhet at utredningen i liten grad har sett på muligheten for å invitere viktige samfunnsaktører inn i offentlige beslutningsprosesser knyttet til klimapolitikk og bærekraftig utvikling.

I utredningen refereres det til en rapport fra 2007, «En peer-review av Norges politik for hållbar utveckling». I denne rapporten står blant annet:

Vi noterar att hållbar utveckling förefaller vara svagt institutionellt förankrat utanför regeringsapparaten (där det finns en tydlig struktur med Finansdepartementets samordningsfunktion och statssekreterargruppen). Detta kan vara både en orsak till och en följd av den brist på kontinuitet som tycks utmärka Norges (liksom andra länders) arbete med hållbar utveckling sett över en längre tid.

Vi vill därför resa frågan om inte hållbar utveckling borde få en starkare institutionell förankring utanför Regeringskansliet. Tänkbara förstärkningar är ett råd eller en kommission, något slags organ för den regionala och lokala nivån och att Stortinget inrättar ett lämpligt organ (som den tyska Förbundsdagen har gjort).

Unio mener denne rapporten tar opp et svært viktig tema som ikke følges opp av utvalget. En meget stor andel av klimagassutslipp skjer på norske arbeidsplasser. Men i utredningen står det lite eller ingenting om arbeidslivets parters rolle i offentlige beslutningsprosesser knyttet til klima- og miljøpolitikk. Unio mener det er viktig å involvere arbeidslivets parter i beslutningsprosessen, ikke bare for å bidra med kunnskap, men også for å forankre klima- og miljøpolitikk på norske arbeidsplasser.

Unio mener klima- og miljøpolitikken bør bli en aktiv del av trepartssamarbeidet og arbeidslivspolitikken. Unio har tidligere foreslått at regjeringen etablerer et klimapolitisk råd. I et slikt klimapolitisk råd bør det være en kobling mellom de aktuelle departementene i regjeringen, arbeidstaker- og arbeidsgiverorganisasjoner i et klassisk trepartssamarbeid. Klima- og miljøspørsmål må inn i dialogen mellom partene på alle relevante nivåer.

Miljøtiltak i virksomhetene må skapes og forankres gjennom et forpliktende samarbeid slik normen er ellers i arbeidslivspolitikken. Samhandling mellom partene i arbeidslivet kan øke forståelsen for at kraftfulle klimatiltak er nødvendige. Det kan også gjøre det enklere å finne farbare veier i et terreng av kryssende interesser. Uten en nasjonal strategi og partssamarbeid kan vi risikere svakere oppslutning om viktige tiltak. Oppfølgingen lokalt kan dermed bli fragmentert og ineffektiv når klimapolitikken skal settes ut i livet.

En annen årsak til at arbeidslivets parter bør trekkes med i beslutningsprosessen er fordi en omstilling til lavutslippøkonomi vil kreve store omstillinger i arbeidslivet. Overgangen til "grønne arbeidsplasser" vil kreve at bedrifter og myndigheter samarbeider om tiltak og virkemidler for å gjøre den nødvendige omstillingen så rettferdig som mulig, dvs. at hensynet til hele arbeidsstokken ivaretas og at alle gis like muligheter til å delta i et nytt arbeidsmarked.

Ingjerd Hovdenakk
Sekretariatssjef

Lars Holmer-Hoven
Seniorrådgiver